

ელია — ნომერი მეორე

წინასწარმეტყველური მახასიათებლები

Jeff Pippenger

2023-09-27

წინა სტატიაში ელიაჰი სიმბოლოდ განვსაზღვრეთ. უილიამ მილერის წესებთან თანხმობაში, „სიმბოლოებს“ შეიძლება ერთზე მეტი მნიშვნელობა ჰქონდეს. ამიტომ, ელიაჰი, როგორც სიმბოლო, შეიძლება ასევე წარმოადგენდეს ელიაჰისა და მოსეს ორმაგი სიმბოლოს ერთ ნაწილს. ელიაჰისა და მოსეს ორმაგი სიმბოლო გამოცხადების მთელ წიგნს გასდევს, და იმის მიმართ გაურკვევლობა, თუ რას წარმოადგენს ეს ორმაგი სიმბოლო, ნიშნავს გაურკვევლობას გამოცხადების წიგნში მოცემული იმ გზავნილის მიმართ, რომელიც გამოსაცდელი ვადის დახურვამდე უშუალოდ ადრე იხსნება. ამ მიზეზით, ახლა კონკრეტულად შევეხებით გარკვეულ წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებს, რომლებიც ელიაჰის სიმბოლოსთან არის გაიგივებული.

ამ წინასწარმეტყველური მახასიათებლების დასამტკიცებლად ჩვენ სამი ძირითადი მოწმე გვყავს. ეს მოწმეები არიან წინასწარმეტყველი ელია, იოანე ნათლისმცემელი და უილიამ მილერი, რომელთაც შთაგონება ურთიერთშენაცვლებად სიმბოლოებად განსაზღვრავს.

„ათასობით ადამიანი მიიყვანეს იქამდე, რომ მიეღოთ უილიამ მილერის მიერ ქადაგებული ჭეშმარიტება, და ღვთის მსახურნი აღდგინდნენ ელიას სულითა და ძალით, რათა ეხარებინათ ეს უწყება. იესოს წინამორბედ იოანეს მსგავსად, ისინი, ვინც ამ საზეიმო უწყებას ქადაგებდნენ, თავს იძულებულად გრძნობდნენ, რომ ნაჯახი დაედოთ ხის ფესვთან და მოუწოდებდნენ ადამიანებს, მოეტანათ სინანულის შესაფერისი ნაყოფი. მათი დამოწმება გამიზნული იყო, რომ აღედგრა და ძლიერად მოეხდინა ზემოქმედება ეკლესიებზე და გამოევიდნენ მათი ნამდვილი ხასიათი. და როდესაც გაისმა ეს საზეიმო გაფრთხილება — გაქცეოდნენ მომავალ რისხვას, ეკლესიებთან შეერთებულთაგან მრავალმა მიიღო მკურნალი უწყება; მათ დაინახეს თავიანთი უკუქცევანი და სინანულის მწარე ცრემლებითა და სულის ღრმა ტკივილით დაიმდაბლეს თავი ღვთის წინაშე. და როცა ღვთის სული დაემკვიდრა მათზე, ისინი დაეხმარნენ ამ შემახილის გაცხადებას: „გეშინოდეთ ღვთისა და მიაგეთ მას დიდება, რადგან დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი.““ ადრეული წერილები, 233.

ელიას, იოანე ნათლისმცემელსა და მილერს მიეცათ განსაკუთრებული სული, რომელიც წარმართავდა და განსაზღვრავდა მათ საქმეს. მათი მოწმობა იყო „გამიზნული, რათა აღედგრა და ძლიერად ემოქმედა ეკლესიებზე და გამოეჩინა“ ამ ეკლესიების „ნამდვილი ხასიათი“. აჰაზის დროს იქნებოდა ეს, იოანე ნათლისმცემლისა თუ უილიამ მილერის დღეებში — ეკლესიებს, რომელთაც ისინი მიმართავდნენ, ყველას ჰქონდა ლაოდიკიური სიბრმავე, იმდენად ღრმა და ბნელი, რომ უწყება საჭიროებდა ისეთივე პირდაპირობას, როგორიცაა „ხის ფესვთან დადებული ნაჯახი“.

იგი მოიცავდა მადლის ვადის დახურვის გამოცხადებას, რაც იოანე ნათლისმცემლის შემთხვევაში იყო გაფრთხილება „რისხვისა“, რომელიც „მოახლოებული“ იყო. მილერის უწყება — „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი“ — ასევე იყო გაფრთხილება მოახლოებული რისხვის შესახებ.

იოანეს ხმა საყვირივით ამაღლდა. მისი დავალება იყო: „უჩვენე ჩემს ხალხს მათი დანაშაული და იაკობის სახლს — მათი ცოდვები“ (ესაია 58:1). მას არ მიუღია ადამიანური განსწავლულობა. მისი მასწავლებლები ღმერთი და ბუნება იყვნენ. მაგრამ საჭირო იყო ვინმე, ვინც ქრისტეს წინაშე გზას მოამზადებდა და საკმარისად გაბედული იქნებოდა, რომ თავისი ხმა ძველ წინასწარმეტყველთა მსგავსად გაესმა და გადაგვარებული ერი მონანიებისაკენ მოეწოდებინა. Selected Messages, book 2, 148.

ელიამ უბრძანა თავის თაობას, იმ დღესვე აერჩიათ, ღმერთს ემსახურებოდნენ თუ ბაალს; ხოლო იმ თაობამ სიტყვაც არ მიუგო, რაც ბაალის არჩევას უტოლდება.

„არასოდეს ყოფილა ერთგული გაფრთხილებებისა და მხილებების, და ახლო, პირდაპირი მოქცევის ისეთი დიდი საჭიროება, როგორც სწორედ ამ დროს. სატანა დიდი ძალით ჩამოვიდა, იცის რა, რომ მისი დრო მოკლეა. იგი ავსებს ქვეყნიერებას საამური ზღაპრებით, ხოლო ღვთის ხალხს უყვარს, როცა მათ სასიამოვნო სიტყვებს ეუბნებიან. ცოდვა და უსამართლობა სიძულვილით არ არის შეძრწუნებული. მე მეჩვენა, რომ ღვთის ხალხმა უფრო მტკიცე, გადამწყვეტი ძალისხმევა უნდა გამოიჩინოს შემომავალი ბნელის უკუგდებისათვის. ახლა, როგორც არასოდეს უწინ, საჭიროა ღვთის სულის ახლო მოქმედება. გამოთავყვანება უნდა შეირყეს და ჩამოიშოროს. ჩვენ უნდა გამოვფხიზლდეთ იმ მოდუნებულობიდან, რომელიც ჩვენს დაღუპვას გამოიწვევს, თუ მას არ შევეწინააღმდეგებით. სატანას ძლევამოსილი, მაკონტროლებელი გავლენა აქვს გონებებზე. მქადაგებლებსაც და ხალხსაც ემუქრება საფრთხე, რომ ბნელის ძალთა მხარეზე აღმოჩნდნენ. ამჟამად ნეიტრალური მდგომარეობა არ არსებობს. ჩვენ ყველანი ან აშკარად სიმაღლის მხარეს ვდგავართ, ან აშკარად ბოროტების მხარეს ვართ. ქრისტემ თქვა: „ვინც ჩემთან არ არის, ჩემს წინააღმდეგ არის; და ვინც ჩემთან არ კრებს, იგი ფანტავს.““ Testimonies, volume 3, 327.

იოანემ თავისი ისტორიის „გარყვნილი ერი“ უწოდა „იქედნეთა მოდგმას“. მილერიტებმა საბოლოოდ თავიანთი ისტორიის გარყვნილი ერი ბაბილონის ასულებად ამოიცნეს. იქნება ეს ელია, იოანე თუ მილერი — ამ სამთაგან არცერთი არ ყოფილა თეოლოგი. ყოველი მათგანი ცხოვრების ჩვეულებრივი წრიდან იყო მოწოდებული.

„ჭეშმარიტება, როგორც იგი არის იესოში, როგორც იგი მის მიერ იქნა გამოცხადებული, როდესაც იგი ღრუბლის ნაზ საბურველში იყო მოქცეული, არის სარწმუნოება და ჭეშმარიტება ჩვენს დღეში, და ის ისეთივე უეჭველად განაახლებს მიმდებარე გონებას, როგორც წარსულში განაახლა გონებები. ქრისტემ განაცხადა: „თუ მოსესა და წინასწარმეტყველებს არ უსმენენ, მაშინ არც ის დაარწმუნებთ, თუნდაც მკვდრეთით აღდგეს ვინმე.“ (ლუკა 16:31).

„როგორც ხალხმა, ჩვენ უნდა გავუმზადოთ უფალს გზა, სულიწმიდის უზენაესი ხელმძღვანელობით, სახარების მისი სიწმინდით გავრცელებისთვის. ცოცხალი წყლის ნაკადი თავის სვლაში უნდა გაღრმავდეს და გაფართოვდეს. ყოველ ველზე, ახლოსაც და შორსაც, ადამიანები იქნებიან მოხმობილნი გუთნიდან და უფრო ჩვეულებრივი სავაჭრო საქმიანობის პროფესიებიდან, რომლებიც დიდწილად იკავებს გონებას, და განათლებას მიიღებენ იმ ადამიანებთან კავშირში, რომელთაც გამოცდილება ჰქონიათ — ადამიანებთან, რომელთაც ესმით ჭეშმარიტება. ღვთის უსაოცრესი მოქმედებებით სიძნელეთა მთები მოიხსნება და ზღვაში გადაიყრება. ვიმუშაოთ როგორც მათ, რომელთაც იესოში არსებული ჭეშმარიტების ძალა გამოუყვდიათ.“

„ამ პერიოდში უნდა მოხდეს მოვლენათა მთელი რიგი, რომლებიც გამოავლენს, რომ ღმერთი ვითარების მბრძანებელია. ჭეშმარიტება გამოცხადდება მკაფიო, უტყუარი ენით. ისინი, ვინც ქადაგებენ ჭეშმარიტებას, შეეცდებიან, კეთილმოწყობილი ცხოვრებითა და ღვთისმოსავი ქცევით წარმოაჩინონ ჭეშმარიტება. და როდესაც ისინი ამას გააკეთებენ, ძლიერნი გახდებიან ჭეშმარიტების დაცვაში და მისთვის იმ უცილობელი გამოყენების მინიჭებაში, რომელიც ღმერთმა მისცა მას.“

„როცა მამაკაცი, რომელთაც ჭეშმარიტება შეუცვნიათ და უსწავლესობით, ადამიანურ გაგებას გადაუხვევენ და შეცდენილ გონებებს საკუთარ იგავ-არაკთა საზომით განუზომავენ, უკვე უმაღლესი დროა, რომ მათ, ვინც ოდესღაც სახარებისეულ საქმეში მუშაკნი იყვნენ, მაგრამ რესტორნების, სასურსათო მაღაზიების და სხვა კომერციული საქმიანობების მართვაში იქნენ გადაყვანილნი, თავიანთ რიგში ჩადგნენ, გულმოდგინედ იკვლიონ თავიანთი ბიბლიები და, ღვთის სიტყვის ხელში მქონეთ, ზეციურ ანგელოზებთან თანამშრომლობით, გაანაწილონ ბიბლიური ჭეშმარიტება, სულიერი საზრდო. ეს საქმე ახლა ძალმოსილად მოუხმობს ღვთიური დანიშნულებით დადგენილ მუშაკებს. მაშინ ყოვლისშემძლეობა სიძნელეთა მთებს ეტყვის: გადაინაცვლე და ზღვაში ჩაეგდე.“
Paulson Collection, 73, 74.

ელია, იოანე და მილერი იყვნენ და, ამდენად, წარმოადგენენ კაცებს, რომლებიც მოხმობილნი არიან „უფრო ჩვეულებრივი“ „საქმიანობებიდან“, რადგან ისინი, „კაცები“, რომელნიც უწინ ჭეშმარიტებას ასწავლიდნენ, საბოლოოდ „გადაუხვევენ ადამიანურ გაგებას და მოტყუებულ გონებებს საკუთარი ზღაპრების კერძს მიაწვდიან“. მოხმობილი ჩვეულებრივი კაცები მისცემენ ბიბლიური წინასწარმეტყველების „სარწმუნო გამოყენებას“, როგორც „ღმერთმა მისცა იგი“. ორჯერ, ამ მონაკვეთში, დის უაითმა „მთები“ განსაზღვრა როგორც „სიძნელეთა მთები“. ამ კაცთა საქმეში შედიოდა „ყოველი მთის“ დადაბლება. საქმე, რომელიც სრულდება ჩვეულებრივი კაცების მიერ, რომელნიც მოხმობილნი იყვნენ მოკრძალებული გარემოებების გუთნიდან, წარმოადგენს სწორ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას გამოვლენას იმ ადამიანური ზღაპრების კერძების საპირისპიროდ, რომელთაც იმ დროის თეოლოგები არიგებენ.

„იოანე ნათლისმცემლის საქმე და მათი საქმე, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში გამოდიან ელიას სულითა და ძალით, რათა ხალხი მათი გულგრილობიდან

გამოადვიდონ, მრავალ მხრივ ერთნაირია. მისი საქმე არის სახე იმ საქმისა, რომელიც ამ საუკუნეში უნდა აღსრულდეს. ქრისტე მეორედ უნდა მოვიდეს, რათა მსოფლიო სიმართლით განსაჯოს. ღვთის მაცნეები, რომელთაც ევალებათ უკანასკნელი გამაფრთხილებელი უწყების ტარება, რაც უნდა მიეცეს მსოფლიოს, უნდა ამზადებდნენ გზას ქრისტეს მეორედ მოსვლისათვის, როგორც იოანემ მოამზადა გზა მისი პირველი მოსვლისათვის. ამ მოსამზადებელ საქმეში, „ყოველი ველი ამალდეს და ყოველი მთა და ბორცვი დადაბლდეს; და მრუდე გასწორდეს, და უსწორმასწორო ადგილი გასწორდეს ვაკედ“, რადგან ისტორია უნდა განმეორდეს და კვლავ „გამოცხადდეს უფლის დიდება, და ყოველმა ხორციელმა ერთად იხილოს იგი; რადგან ეს თქვა უფლის პირმა.“ Southern Watchman, 21 მარტი, 1905.

სამი რეფორმატორის ის ნიშნები, რომლებიც ესაიამ გამოავლინა, ეს არის: ყოველი ველი ამალდეს, ყოველი მთა დადაბლდეს, მრუდე გასწორდეს და უსწორმასწორო ადგილები გასწორდეს. უფლის გზა, რომელიც მზადდება ველების ამალვებით, მთების დადაბლვებით, მრუდის გასწორებით და უსწორმასწორო ადგილების გასწორებით, არის ძველი ბილიკები.

უდაბნოში მხმოებელის ხმა: გაამზადეთ უფლის გზა, გაუკვალეთ უდაბნოში ჩვენი ღმერთისთვის სწორი შარაგზა. ყოველი ხევი ამალდება, და ყოველი მთა და ბორცვი დადაბლდება; მრუდე გასწორდება და უსწორმასწორო ადგილები გასწორდება ველად. და უფლის დიდება გამოცხადდება, და ყოველი ხორციელი იხილავს მას ერთად, რადგან უფლის პირმა წარმოთქვა ეს. ესაია 40:3–5.

როცა მოჩუბარმა იუდეველებმა ჰკითხეს იოანე ნათლისმცემელს, იყო თუ არა იგი მომავალი ელია, მან უპასუხა, რომ არ იყო; მაგრამ შემდეგ მან თავისი თავი ესაიას იმ მონაკვეთთან გააიგივა.

და ეს არის იოანეს მოწმობა, როცა იუდეველებმა იერუსალიმიდან მღვდლები და ლევიანები მიავლინეს, რათა ეკითხათ მისთვის: ვინ ხარ შენ? და აღიარა, და არ უარყო; არამედ აღიარა: მე არა ვარ ქრისტე. და ჰკითხეს მას: მაშ ვინ? ელია ხარ? და ამბობს: არა ვარ. ის წინასწარმეტყველი ხარ? და მან უპასუხა: არა. მაშინ უთხრეს მას: ვინ ხარ, რათა პასუხი მივცეთ მათ, ვინც მოგვავლინა. რას ამბობ შენს თავზე? მან თქვა: მე ვარ ხმა უდაბნოში მლაღადებლისა: გაასწორეთ უფლის გზა, როგორც თქვა წინასწარმეტყველმა ესაიამ. იოანე 1:19–23.

„უფლის გზის“ მომზადება განსაზღვრავს იმ მეთოდოლოგიას, რომლის გაგებისა და გამოყენებისაკენაც ანგელოზებმა მილერი წარმართეს, რათა მომზადებულიყო „გზის“ ბიბლიური გაგება, რომელშიც ადამიანებს უნდა ევლოთ. ყოველი „მთა“ უნდა დადაბლებულიყო, რადგან ბიბლიური წინასწარმეტყველების მთები აღნიშნავს ჭეშმარიტებებს, რომლებიც ერთი შეხედვით თითქოს ზედმეტად ძნელად გასაგებია. დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეხუთე მუხლში მოხსენიებული დიდებული წმიდა მთის გასაგებად, რომლის დაპყრობასაც ჩრდილოეთის მეფე ცდილობს, ჯერ იერუსალიმში არსებული პირდაპირი დიდებული წმიდა მთა უნდა განისაზღვროს, რომელიც წინასწარმეტყველურად სულიერ დიდებულ წმიდა მთას განსაზღვრავს. იმ მთის ასახსნელად, რომელიც არმაგედონად არის მოხსენიებული და

რაც მეგიდოს მთას ნიშნავს, აუცილებელია პირდაპირ მეგიდოს მივმართოთ. წინასწარმეტყველური სიძნელეები, რომლებიც ძნელად აღსაქმელად არის წარმოდგენილი, იხსნება, როდესაც გამოყენებულია პრინციპი, რომ რაიმეს დასაწყისი მის დასასრულს წარმოაჩენს.

ესაიათი წარმოდგენილი, იოანეს მიერ მოხსენიებული და მილერის მიერ ჩამოყალიბებული მეთოდოლოგია აღამაღლებს ყოველ ხევს. იქნება ეს ესაიას ოცდამეორეში „ხილვის ხევი“, ეზეკიელში „მკვდარი ძვლების ხევი“ თუ იოელის წიგნში „იოშაფატის ხევი“, ის მეთოდოლოგია, რომელიც დაფუძნებულია ქრისტეს ხასიათის სწორ გაგებაზე — როგორც მილერიტულ ისტორიაში წარმოდგენილი პალმონი, საკვირველი მრიცხველი, ან როგორც ჩვენს ისტორიაში ალფა და ომეგა, საკვირველი ენათმეცნიერი — არის ის, რაც აღამაღლებს წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც წარმოდგენილია ღვთის სიტყვის „ხევებში“.

გასწორებად განსაზღვრული მრუდე საგნები და გასწორებულად ქცეული უსწორმასწორო ადგილები აღნიშნავს იმ საქმეს, რომელიც მიმართულია იმ წეს-ჩვეულებებისა და ტრადიციების გამოსასწორებლად, რომლებსაც ლაოდიკიელი მღვდლობა იყენებს, რათა შეინარჩუნოს თავისი ზღაპრული მონათხრობებით მოწამლული კერძები. ელიას საქმე კონკრეტულად არის განსაზღვრული, როგორც სწორი ბიბლიური მეთოდოლოგიის წარმომადგენლობა, თეოლოგებისა და მღვდლების ზღაპრების წინააღმდეგობაში. ეს საქმე სრულდება „უბრალო ადამიანების“ მიერ და არა განათლებული მღვდლებისა და თეოლოგების მიერ. ამ სამი მოწმის წინასწარმეტყველურ მახასიათებლებში ასევე შედის უბრალო ფაქტი, რომ მომავალი ელია კაცი იქნება.

ეს დაკვირვება შეიძლება უმნიშვნელოდ ჩანდეს, მაგრამ რადგან ადვენტიზმის თეოლოგები ცდილობენ თავიანთი იგავების დაცვას, მათ აიღეს ნაწყვეტი დის უაიტისგან, სადაც იგი მომავალ დროში საუბრობს ადამიანზე, რომელიც მოვიდოდა ელიას სულითა და ძალით, და ამას ზედ ურთავენ თავიანთ განმარტებით იგავს და დაჟინებით ამტკიცებენ, რომ და უაიტი საკუთარ თავზე ლაპარაკობდა.

„წინასწარმეტყველება უნდა აღსრულდეს. უფალი ამბობს: „აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელიას, წინასწარმეტყველს, უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე.“ უნდა მოვიდეს ვინმე ელიას სულითა და ძალით, [იხ. დანართი.] და როცა იგი გამოჩნდება, ადამიანებმა შეიძლება თქვან: „თქვენ მეტისმეტად მოშურნე ხართ, წმინდა წერილებს სათანადო წესით არ განმარტავთ. მე გასწავლით, როგორ უნდა იქადაგოთ თქვენი უწყება.““

„ბევრია ისეთი, ვისაც არ ძალუძს ღმერთის საქმესა და ადამიანის საქმეს შორის განსხვავების დანახვა. მე ვიტყვი ჭეშმარიტებას, როგორც ღმერთი მომცემს მას, და ახლავე ვამბობ: თუ განაგრძობთ ნაკლის ძიებას და წინააღმდეგობის სულის ქონას, ჭეშმარიტებას ვერასოდეს შეიცნობთ. იესომ უთხრა თავის მოწაფეებს: „კიდევ ბევრი რამ მაქვს თქვენთვის სათქმელი, მაგრამ ახლა ვერ იტვირთავთ.“ ისინი იმ მდგომარეობაში არ იყვნენ, რომ დაფასებოდნენ წმიდა და მარადიული საგნები; მაგრამ იესომ აღუთქვა მათ ნუგეშისმცემლის მოვლენა, რომელიც ასწავლიდა მათ

ყოველივეს და გაახსენებდა ყველაფერს, რაც მან უთხრა მათ.

„ძმანო, არ უნდა დავამყაროთ ჩვენი იმედი ადამიანზე. „განემორეთ ადამიანს, რომლის სუნთქვაც მის ნესტოებშია; რადგან რად უნდა ჩაითვალოს იგი?“ თქვენ უნდა ჩამოკიდოთ თქვენი უმწეო სულები იესოზე. ჩვენთვის შესაფერისი არ არის, ხეობის წყაროდან ვსვამდეთ, როცა მთაზე წყაროა. დავტოვოთ ქვედა ნაკადულები; მივიდეთ უმაღლეს წყაროებთან. თუ არის ჭეშმარიტების რაიმე საკითხი, რომელიც არ გესმით და რომელზედაც თანხმობაში არ ხართ, გამოიკვლიეთ, შეადარეთ წერილი წერილს, ჭეშმარიტების შახტი ღრმად ჩაუშვით ღვთის სიტყვის საბადოში. თქვენ უნდა დადოთ საკუთარი თავიცა და თქვენი შეხედულებებიც ღვთის სამსხვერპლოზე, განიმორთოთ წინასწარ ჩამოყალიბებული აზრები და ზეცის სულის მისცეთ საშუალება, გიძღვეთ ყოველ ჭეშმარიტებაში.“ Testimonies to Ministers, 475, 476.

„ვინმე უნდა მოვიდეს ელიას სულითა და ძალით: ეს სიტყვები ზოგიერთთა მიერ მცდარად იქნა მიკუთვნებული რომელიმე პიროვნებას, რომლის შესახებაც ფიქრობდნენ, რომ ის გამოჩნდებოდა წინასწარმეტყველური უწყებით მისი უაითის სიცოცხლისა და შრომის შემდგომ. სამი აზრად, რომლებიც ამ სტატიას, სათაურით „დაე, ზეცამ წარმართოს“, შეადგენს, მხოლოდ მცირე ნაწილია იმ სიტყვიდან, რომელიც ელენ უაითმა წარმოთქვა ბეთლ-კრიკში, მიჩიგანის შტატში, 1890 წლის 29 იანვრის დილას. რადგან ეს გამოქვეყნდა Review and Herald-ის 1890 წლის 18 თებერვლის ნომერში, მას ჰქონდა სათაური „როგორ შევხვდეთ სადავო მოძღვრების საკითხს“. ამ სტატიიდან ამოღებული სხვა ნაწყვეტები, რომლებიც ფართოდ იქნა გამოყენებული ამ ტომის გარკვეული გვერდების შესავსებად, მოიძებნება 23, 104, 111, 119, 158, 278 და 386 გვერდებზე. სტატია სრულად არის გადაბეჭდილი Selected Messages 1:406–416-ში, ხოლო ის ნაწილი, რომელიც შეიცავს ამონარიდს სათაურით „დაე, ზეცამ წარმართოს“, მოთავსებულია 412 და 413 გვერდებზე. როდესაც სტატია მთლიანად იკითხება, ცხადი ხდება, რომ ელენ უაითი, ამ განცხადებაში, რომელიც მან გააკეთა მინეაპოლისის კონფერენციიდან სულ რაღაც ერთი წლის შემდეგ ბეთლ-კრიკის ჯგუფის წინაშე, საკუთარ მსახურებაზე ლაპარაკობდა. ზოგიერთს მის საქმიანობაზე კრიტიკული დამოკიდებულება ჰქონდა განვითარებული. შენიშნეთ, რომ იმ აზრად, რომელიც წინ უძღვის ამ ტომის 475-ე გვერდზე დაბეჭდილ ტექსტს, ელენ უაითი აცხადებს:“

„ჩვენ უნდა მოვიდეთ იმ მდგომარეობამდე, სადაც ყოველი განსხვავება დადნება. თუ მე ვფიქრობ, რომ ნათელი მაქვს, ჩემი მოვალეობა იქნება მისი წარდგენა. დავუშვათ, მე სხვებს ვეკითხებოდი იმ უწყების შესახებ, რომლის მიცემაც უფალს სურს, რომ მე ხალხისთვის გადავცე,— კარი შეიძლება დახურულიყო, რათა ნათელს ვერ მიეღწია მათამდე, ვისთანაც ღმერთმა იგი გააგზავნა. როდესაც იესო შევიდა იერუსალიმში, „მოწაფეთა მთელმა სიმრავლემ დაიწყო სიხარულით ქება ღვთისა დიდი ხმით ყველა იმ ძლევამოსილი საქმის გამო, რაც ენახათ; ამბობდნენ: კურთხეულია მეფე, რომელიც მოდის უფლის სახელით; მშვიდობა ცაში და დიდება უმაღლესში. და ზოგიერთმა ფარისეველმა ხალხიდან უთხრა მას: მოძღვარო, უსაყვედურე შენს მოწაფეებს. ხოლო მან მიუგო და უთხრა მათ: გეუბნებით თქვენ: თუ ესენი დადუმდებიან, ქვები მაშინვე იყვირებენ“ (ლუკა 19:37–40).

„იუდეველები ცდილობდნენ შეეჩერებინათ იმ უწყების გამოცხადება, რომელიც ღვთის სიტყვაში იყო წინასწარმეტყველურად ნაუწყები.“

„შემდეგ იგი კვლავ მიუთითებს საკუთარ გამოცდილებაზე:“

„წინასწარმეტყველება უნდა აღსრულდეს. უფალი ამბობს: „აჰა, მე მოგივლენთ თქვენ ელიას, წინასწარმეტყველს, უფლის დიდი და საშინელი დღის დადგომამდე“ (მალაქია 4:5). ვიღაც უნდა მოვიდეს ელიას სულითა და ძალით, და როცა იგი გამოჩნდება, ადამიანებმა შეიძლება თქვან: „თქვენ მეტისმეტად გულმოდგინე ხართ; წმინდა წერილებს სათანადო წესით არ განმარტავთ.“—Selected Messages, ტომი 1, 412.

„რომ იგი საკუთარ გამოცდილებას გულისხმობდა, ამას კიდევ უფრო ნათლად აჩენს მომდევნო აზვაცი, რომელშიც იგი აცხადებს:“

„მე ვიტყვი ჭეშმარიტებას, როგორც ღმერთი მომცემს მას...“ დანართი წიგნს Testimonies to Ministers.

ის ფაქტი, რომ ელენ უაიტს მოუწია თავისი დროის თეოლოგთა და ლიდერთა ზღაპრებთან გამკლავება, არ იძლევა არავითარ მტკიცებულებას იმისა, რომ იგი საკუთარ თავს აიგივებდა იმ „კაცთან“, რომელიც მომავალში მოვიდოდა ელიას სულითა და ძალით. სად არის რაიმე მტკიცებულება ელენ უაიტის მრავალ მოწინააღმდეგეთაგან ადვენტიზმის შიგნით, რომლებიც თავს ესხმოდნენ იმ ბიბლიური გამოყენების მეთოდს, რომელსაც იგი იყენებდა? როდის უთხრეს მას ოდესმე: „შენ წმინდა წერილებს სათანადო წესით არ განმარტავ?“ იგი ამკარად აღნიშნავს, რომ ქვეყნიერების დასასრულს იარსებებდა ადამიანთა მოძრაობა, რომელიც ელიას სულითა და ძალით იქნებოდა აღჭურვილი, და არ არსებობს არავითარი საფუძვლიანი გზა იმის სათქმელად, რომ მას ეგონა, თითქოს მესამე ანგელოზის ხმამაღალი შემახილის ეს მოძრაობა უკვე ხდებოდა იმ დროს, როდესაც იგი ელიას ძალის მომავალი გამოვლინების შესახებ წინასწარმეტყველებდა. ლაოდისიკელი ადვენტიზმის თეოლოგები თავიანთ სამწყსოს დააჯერებდნენ, რომ და უაიტი „მიუთითებდა“ „საკუთარ გამოცდილებაზე“, როგორც უფლის დიდ და საშინელ დღემდე მოსავლენი წინასწარმეტყველ ელიას აღსრულებაზე.

აჰა, მე გამოგიგზავნი თქვენ წინასწარმეტყველ ელიას უფლის დიდი და საშინელი დღის მოსვლამდე. მალაქია 4:5.

ელიას, როგორც სიმბოლოს, ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი ის არის, რომ იგი წარმოადგენს ბიბლიურ მეთოდოლოგიას, რომელიც უპირისპირდება იმ მღვდლობის იგავ-არაკებს, რომელიც გადმოსცემს წეს-ჩვეულებათა და ტრადიციათა იგავ-არაკებს. მისი გზის გამზადების საქმე („ეს არის გზა, იარეთ მასზე“) სრულდება იმ ბიბლიური მეთოდოლოგიით, რომელიც უპირისპირდება გახრწნილი მღვდლობის სწავლებებს. და ელიას, იოანე ნათლისმცემლისა და მილერის სამი მოწმის თანახმად, და თანაც დას ვაითის მოწმობით ელიას იმჟამად მომავალი გამოჩენის შესახებ, იგი იქნება კაცი და არა ქალი. როდესაც პალმონისა და ალფასა და ომეგას მეთოდოლოგია სწორად არის გაგებული, იგი აღიქმება არა უბრალოდ როგორც წმინდა წერილის

განმარტების ბიბლიური წესების ერთობლიობა, არამედ როგორც ქრისტეს ხასიათის ანაბეჭდი, რომელიც არის მისი დიდება.

და გამოცხადდება უფლის დიდება, და ყოველი ხორციელი ერთად იხილავს მას, რადგან უფლის ბაგემ წარმოთქვა ეს. ესაია 40:5.

ქრისტეს საკუთარი ხასიათი წარმოდგენილია იმ მეთოდოლოგიით, რომელიც უნდა იქნეს გამოყენებული მისი სიტყვის გასაგებად, რადგან იგი არის სიტყვა.

ზეციურ საწმიდარში არსებული ღვთის კანონი არის ის დიდი პირველწყარო, რომლის უზუსტესი ასლი იყო ქვის ფიცრებზე ამოტვიფრული მცნებები და მოსეს მიერ ხუთწიგნეულში ჩაწერილი სიტყვები. ისინი, ვინც ამ მნიშვნელოვან საკითხს ჩასწვდნენ, ამგვარად მიჰყავდათ იმის დანახვამდე, რომ ღვთიური კანონი წმიდა და უცვლელი ხასიათისაა. მათ, როგორც არასოდეს უწინ, დაინახეს მხსნელის სიტყვების ძალა: „ვიდრე ცა და ქვეყანა არ გარდავაღს, რჯულიდან არც ერთი იოტი და არც ერთი წერტილი არ გადავა.“ მათე 5:18. ღვთის კანონი, როგორც მისი ნების გამოცხადება, როგორც მისი ხასიათის ანაბეჭდი, უნდა დარჩეს უკუნისამდე, „როგორც ერთგული მოწმე ცაში.“ არც ერთი მცნება არ გაუქმებულა; არც ერთი იოტი და არც ერთი წერტილი არ შეცვლილა. ამბობს მეფსალმუნე: „უკუნისამდეა, უფალო, შენი სიტყვა დამკვიდრებული ცაში.“ „ყოველი მისი მცნება სარწმუნოა. მტკიცედ დგას უკუნითი უკუნისამდე.“ ფსალმუნი 119:89; 111:7, 8.“ დიდი ბრძოლა, 434.

როგორც ათი მცნება არის ქრისტეს ხასიათის უცვლელი გამოხატულება, ასევე წინასწარმეტყველური განმარტების წესებიც მისი ხასიათის გამოხატულებაა.

„ჩვენ თვითონ უნდა ვიცოდეთ, რას შეადგენს ქრისტიანობა, რა არის ჭეშმარიტება, რა არის ის სარწმუნოება, რომელიც მიგვიღია, რა არის ბიბლიის წესები — წესები, რომლებიც მოგვცა უმაღლესმა ავტორიტეტმა. მრავალნი არიან, რომელთაც სწამთ მიზეზის გარეშე, რომელზედაც თავიანთი რწმენა უნდა დაამყარონ, ჭეშმარიტების შესახებ საკმარისი მტკიცებულების გარეშე. თუ წარმოდგენილია აზრი, რომელიც მათ წინასწარ ჩამოყალიბებულ შეხედულებებს ეთანხმება, ისინი სრულიად მზად არიან მის მისაღებად. ისინი მიზეზიდან შედეგამდე არ მსჯელობენ; მათ რწმენას არ გააჩნია ნამდვილი საფუძველი, და გამოცდის ჟამს აღმოაჩენენ, რომ ქვიშაზე აუგიათ.“

„ვინც თავის ამჟამინდელ არასრულ ცოდნას წმინდა წერილის შესახებ კმაყოფილებით ეყრდნობა და ფიქრობს, რომ ეს საკმარისია მისი ხსნისათვის, სასიკვდილო მოტყუებაში განისვენებს. მრავალნი არიან, რომლებიც საფუძვლიანად არ არიან აღჭურვილნი წერილობითი არგუმენტებით, რათა შეძლონ ცდომილების გარჩევა და დაგმონ ყოველივე გადმოცემითი სწავლება და ცრუმორწმუნეობა, რაც ჭეშმარიტებად არის გასაღებული. სატანამ თავისი საკუთარი აზრები ღვთის თაყვანისცემაში შემოიტანა, რათა გახრწნას ქრისტეს სახარების უბრალოება. მრავალმა მათგანმა, ვინც აცხადებს, რომ აწმყო ჭეშმარიტება სწამს, არ იცის, რას შეადგენს ის სარწმუნოება, რომელიც ოდესღაც წმიდებს გადაეცა — ქრისტე თქვენში, დიდების სასოება. ისინი ფიქრობენ, რომ ძველ სასაზღვრო

ნიშნებს იცავენ, მაგრამ ნელთბილნი და გულგრილნი არიან. არ იციან, რას ნიშნავს თავიანთ გამოცდილებაში ჩაქსოვა და ფლობა სიყვარულისა და რწმენის ნამდვილი ძალისა. ისინი ბიბლიის ახლო შემსწავლელნი არ არიან, არამედ ზარმაცნი და უყურადღებონი არიან. როდესაც აზრთა სხვადასხვაობა წარმოიშობა წმინდა წერილის მუხლებთან დაკავშირებით, ისინი, რომელთაც მიზანმიმართულად არ უსწავლიათ და მტკიცედ არ არიან ჩამოყალიბებულნი იმაში, რაც სწამთ, ჭეშმარიტებას განუდგებიან. ჩვენ ყველას უნდა ჩავაგონოთ საღმრთო ჭეშმარიტების გულმოდგინე გამოკვლევის აუცილებლობა, რათა იცოდნენ, რომ მართლაც იციან, რა არის ჭეშმარიტება. ზოგი ბევრ ცოდნას იჩემებს და თავისი მდგომარეობით კმაყოფილია, მაშინ როცა საქმისათვის მათში აღარ არის მეტი მოშურნეობა, არც უფრო მხურვალე სიყვარული ღვთისადმი და იმ სულებისადმი, რომელთათვისაც ქრისტე მოკვდა, ვიდრე იქნებოდა, ღმერთი რომ არასოდეს სცნობოდათ. ისინი ბიბლიას არ კითხულობენ [იმისათვის], რომ მისი გულისა და სიმსუქნის საზრდო თავიანთ სულებს მიითვისონ. ისინი ვერ გრძნობენ, რომ ეს არის ღვთის ხმა, რომელიც მათ ელაპარაკება. მაგრამ თუ გვინდა ხსნის გზის გაგება, თუ გვინდა ვიხილოთ სიმაღლის მზის სხივები, წმინდა წერილი მიზანმიმართულად უნდა ვიკვლიოთ, რადგან ბიბლიის აღთქმები და წინასწარმეტყველებები საღმრთო გამოსყიდვის გეგმაზე დიდების ნათელ სხივებს აფენენ, ხოლო ეს დიადი ჭეშმარიტებანი მკაფიოდ არ არის შემცენებული.“ The 1888 Materials, 403.

ნამდვილად ქრისტიანად ყოფნა ნიშნავს ქრისტეს მსგავსად ყოფნას. ეს მონაკვეთი აღნიშნავს, რომ ჩვენ „თავად უნდა ვიცოდეთ, რა შეადგენს ქრისტიანობას“. მასში ნათქვამია, რომ ჩვენ „უნდა ვიცოდეთ“, „რა არის ჭეშმარიტება“. ჩვენ „უნდა ვიცოდეთ“, „რა არის რწმენა, რომელიც მივიღეთ“. ჩვენ უნდა ვიცოდეთ, „რა არის ბიბლიური წესები — წესები, რომლებიც მოგვცა უმაღლესმა ავტორიტეტმა“. ქრისტეს მსგავსად ყოფნა მოითხოვს იმის ცოდნას, თუ რა არის ის ბიბლიური წესები, რომლებიც მოგვცა უმაღლესმა ავტორიტეტმა. ამ წესების გარეშე ჩვენ ვერ ვიქნებით ქრისტეს მსგავსნი, რადგან უმაღლესი ავტორიტეტის მიერ მოცემული წესები მისი ხასიათის ანარეკლია.

ელიას კიდევ ერთი დამახასიათებელი ნიშანია აღთქმის მაცნისთვის გზის მომზადების საქმე. ელია წარმოადგენს იმ საქმეს, რომელიც სრულდება იმ ისტორიულ პერიოდში, როდესაც უწინდელ რჩეულ ხალხს გვერდს უვლიან და იმავდროულად ირჩევენ ახალ რჩეულ ხალხს. ეს ისტორია წარმოადგენს განწმედის პროცესს, რომელიც წარმოშობს ხალხს, რომელიც წარმოდგენილია როგორც წმინდა შესაწირავი, წინანდელი უწმინდური რჩეული ხალხის საპირისპიროდ.

აჰა, მე ვგზავნი ჩემს მაცნეს, და იგი მოამზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძიებთ, უცებ მოვა თავის ტაძარში, აღთქმის მაცნე, რომელიც გსიამოვნებთ: აჰა, იგი მოვა, ამბობს ცაბათ უფალი. მაგრამ ვინ გაუძღვებს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც მადნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავის საპონი; და დაჯდება როგორც ვერცხლის მადნობელი და განწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეებს და განწმენდს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს მსხვერპლი სიმაღლით. მაშინ იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი სასურველი იქნება

უფლისათვის, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:1-4.

იოანე ნათლისმცემელმა მოამზადა გზა ქრისტესთვის, რათა იგი უეცრად მოსულიყო და განეწმინდა თავისი ტაძარი. ტაძრის განწმენდა ქრისტეს მსახურების დასაწყისსა და დასასრულს იყო მალაქიას მესამე თავის აღსრულება. იოანე იყო მაცნე, რომელმაც მოამზადა გზა აღთქმის მაცნისთვის, რათა განეწმინდა ლევის ძენი.

„ტაძრის განწმედით იესო აცხადებდა თავის მისიას, როგორც მესია, და შეუდგა თავის საქმეს. ის ტაძარი, რომელიც აღმართული იყო ღვთიური თანდასწრების სავანედ, განკუთვნილი იყო, რომ ყოფილიყო თვალსაჩინო გაკვეთილი ისრაელისთვის და მთელი მსოფლიოსთვის. მარადისობიდანვე ღმერთის განზრახვა იყო, რომ ყოველი შექმნილი არსება, ნათელი და წმიდა სერაფიმიდან ადამიანამდე, შემოქმედის დამკვიდრების ტაძარი ყოფილიყო. ცოდვის გამო კაცობრიობამ შეწყვიტა ღმერთის ტაძრად ყოფნა. ბოროტებით დაბნელებული და შებილწული, ადამიანის გული მეტად აღარ ავლენდა ღვთიურის დიდებას. მაგრამ ღვთის ძის განკაცებით ზეცის განზრახვა სრულდება. ღმერთი მკვიდრობს ადამიანობაში, და მხსნელი მადლის მეშვეობით ადამიანის გული კვლავ ხდება მისი ტაძარი. ღმერთმა განიზრახა, რომ იერუსალიმის ტაძარი ყოფილიყო მუდმივი მოწმობა იმ მაღალი დანიშნულებისა, რომელიც ყოველი სულისთვის არის გახსნილი. მაგრამ იუდეველებს არ ესმოდათ იმ ნაგებობის მნიშვნელობა, რომლითაც ასე ძლიერ ამაცობდნენ. მათ თავი არ მიუძღვნეს, როგორც წმიდა ტაძრები ღვთიური სულისთვის. იერუსალიმის ტაძრის ეზოები, აღვსილი არაწმიდა ვაჭრობის აურზაურით, მეტისმეტად ჭეშმარიტად წარმოადგენდა გულის ტაძარს, შეგრძნობითი ვნებებისა და არაწმიდა ფიქრების არსებობით შებილწულს. როდესაც იესომ ტაძარი განწმიდა ქვეყნის მყიდველებისა და გამყიდველებისგან, მან გამოაცხადა თავისი მისია — ცოდვის შებილწვისგან გულის განწმედა, მიწიერი სურვილებისგან, ეგოისტური გულისთქმებისგან, ბოროტი ჩვევებისგან, რომლებიც სულს ხრწნიან. „უფალი, რომელსაც თქვენ ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, და აღთქმის ანგელოზი, რომელიც გნებავთ; აჰა, მოვა იგი, ამბობს ცაბაოთ უფალი. ვინ დაითმენს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამომდნობელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა ტუტე; დაჯდება როგორც ვერცხლის გამომდნობელი და განმწმედელი; განწმედს ლევის ძეთ და გამოადნობს მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს.“ მალაქია 3:1-3.“ The Desire of Ages, 161.

იოანე ნათლისმცემელი იყო ის მაცნე, რომელმაც მოამზადა გზა ქრისტესთვის, რათა იგი უეცრად მოსულიყო და განეწმინდა თავისი ტაძარი; ხოლო უილიამ მილერმა აღასრულა იგივე მოსამზადებელი საქმე ქრისტესთვის, რათა იგი უეცრად მისულიყო უწმინდეს ადგილას 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმიდეს ადგილას საწმიდრის განსაწმენდად, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია ნაჩვენები; კაცის ძის მისვლა დღეთა ძველთან, როგორც ეს დანიელის 7:13-შია წარმოდგენილი; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიას მიერ იყო

წინასწარმეტყველებული, — ერთი და იმავე მოვლენის აღწერილობებია; და ეს აგრეთვე წარმოდგენილია სიძის ქორწილში მოსვლით, როგორც ეს ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში ათი ქალწულის იგავში.“ დიდი ბრძოლა, 426.

იოანე და მილერი განასახიერებდნენ იმ განწყობას, რომელსაც მალაქია წარმოადგენდა და რომელიც ახლა ჩვენი დღევანდელი ისტორიის განმავლობაში სრულდება.

„წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ხელმწიფება ჰქონდა; და დედამიწა განათდა მისი დიდებით. და ძლიერად შეჰღაღადა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი და ეშმაკთა სამყოფლად იქცა“ (გამოცხადება 18:1, 2). ეს არის იგივე უწყება, რომელიც მეორე ანგელოზმა გამოაცხადა. ბაბილონი დაეცა, „რადგან მან ყველა ერს ასვა თავისი სიძვის რისხვის ღვინო“ (გამოცხადება 14:8). რა არის ეს ღვინო? — მისი ცრუ მოძღვრებანი. მან ქვეყნიერებას მისცა ცრუ შაბათი მეოთხე მცნების შაბათის ნაცვლად და გაიმეორა ის სიცრუე, რომელიც სატანამ პირველად უთხრა ევას ედემში — სულის ბუნებითი უკვდავება. მრავალი მონათესავე ცდომილება მან ფართოდ გაავრცელა, „რათა კაცთა მცნებანი მოძღვრებად ასწავლოს“ (მათე 15:9).

„როცა იესომ თავისი საჯარო მსახურება დაიწყო, მან განწყობდა ტაძარი მისი მკრეხელური შებილწვისგან. მისი მსახურების უკანასკნელ მოქმედებათა შორის იყო ტაძრის მეორედ განწყობა. ასევე, მსოფლიოს გაფრთხილებისთვის უკანასკნელ საქმეშიც ეკლესიებს მიემართება ორი განსხვავებული მოწოდება. მეორე ანგელოზის უწყებაა: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი, ის დიდი ქალაქი, რადგან თავისი სიძვის რისხვის ღვინო ყველა ხალხს ასვა“ (გამოცხადება 14:8). და მესამე ანგელოზის უწყების ხმამაღალ შემახილში ისმის ხმა ზეციდან, რომელიც ამბობს: „გამოდით მისგან, ჩემო ხალხო, რათა მისი ცოდვების თანაზიარნი არ გახდეთ და რათა მისი წყლულები არ მიიღოთ. რადგან მისი ცოდვები ცამდე მისწვდა, და ღმერთმა გაიხსენა მისი ურჯულოებანი“ (გამოცხადება 18:4, 5).“ Selected Messages, book 2, 118.

ქრისტეს მსახურების ორი ტაძრის განწყობა და მილერიტული ისტორიის ორი ტაძრის განწყობა იყო მალაქიას მესამე თავის აღსრულებანი და წინასწარ მიუთითებს ტაძრის იმ ორ განწყობაზე, რომელიც დაიწყო 2001 წლის 11 სექტემბერს, როდესაც ნიუ-იორკის დიდი შენობები ღვთის შეხებით დაემხო, და გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძღვევამოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა, რათა თავისი დიდებით გაენათებინა დედამიწა. სხვა საკითხებთან ერთად, ეს უარყოფს იგავ-არაკების იმ კერძს, რომელსაც ადვენტიზმის ლაოდუიკიელი ღვთისმეტყველები გვთავაზობენ, რომელნიც ამტკიცებენ, რომ ელენ უაიტი იყო ელია წინასწარმეტყველი, რომელიც უნდა მოსულიყო უფლის დიდი და საშინელი დღის წინ. ტაძრის განწყობა, რომელიც ხდება მაშინ, როცა გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოდის, დაიწყო ელენ უაიტის დაკრძალვიდან ოთხმოცდაექვსი წლის შემდეგ.

იოანე ნათლისმცემელი და მისი მოწაფეები, მილერი და მილერელები და Future for America წარმოადგენენ მაცნეებს, რომლებიც ამზადებენ გზას ალექსის მაცნესათვის,

რათა იგი უეცრად მოვიდეს თავის ტაძარში და განწმინდოს იგი მისი მკრეხელური შებილწვისაგან.

ელია, როგორც სიმბოლო, წარმოადგენს კაცს. იგი წარმოადგენს კაცს, რომელიც მოწოდებულია ცხოვრების ჩვეულებრივი სვლიდან და არა მღვდელმსახურ თეოლოგს. მისი მსახურება წარმოაჩენს სწორ ბიბლიურ მეთოდოლოგიას, რაც უზენაესი ხელისუფლების მიერ მოცემულ წესებს შეადგენს. მისი მსახურება დაპირისპირებაშია დღევანდელი ლაოდიკიელი მღვდლობის მეთოდოლოგიასთან—ზღაპრების, წეს-ჩვეულებებისა და ტრადიციების მეთოდოლოგიასთან. იგი ამზადებს გზას განწმენდის პროცესისთვის, რომელიც აღამაღლებს ახალ რჩეულ ერს იმ რჩეული ერის ნაშთებიდან, რომელსაც გვერდს უვლიან. განწმენდის პროცესი დადგენილია იმ კონტექსტში, რომ იგი მოულოდნელად ხდება.

ელიაც ასევე წარმოადგენს მსახურებასა და საქმეს, რომელსაც ღმერთი განსაკუთრებულად ამყარებს და განსაზღვრავს, როგორც ღმერთის ექსკლუზიურ მსახურებას.

ამას შემდეგ სტატიაში მიღერიტთა ისტორიის მაგალითზე წარმოვაჩენთ.

და იყო სადამოს მსხვერპლშეწირვის დროს, რომ წინ მიადგა ელია წინასწარმეტყველი და თქვა: უფალო ღმერთო აბრაამისა, ისაკისა და ისრაელისა, დღეს ცნობილი გახდეს, რომ შენა ხარ ღმერთი ისრაელში, და რომ მე შენი მსახური ვარ, და რომ ყოველივე ეს შენი სიტყვისამებრ გავაკეთე. 3 მეფეთა 18:36.